

Сборник съдебна практика

Дело C-544/11

Helga Petersen

и

Peter Petersen

срещу

Finanzamt Ludwigshafen

(Преюдициално запитване, отправено от Finanzgericht Rheinland-Pfalz)

„Свободно предоставяне на услуги — Свободно движение на работници — Правна уредба на държава членка, която позволява освобождаване от данък върху доходите, получени за работа, извършена в друга държава, в рамките на помощ за развитие — Условия — Установяване на работодателя на националната територия — Отказ, когато работодателят е установен в друга държава членка“

Резюме — Решение на Съда (първи състав) от 28 февруари 2013 г.

- Преюдициални въпроси — Компетентност на Съда — Установяване на относимите елементи от правото на Съюза — Преформулиране на въпросите*
(член 267 ДФЕС)
- Свободно движение на хора — Работници — Разпоредби на правото на Съюза — Работник, който е местно лице в държава членка, нает е на работа от предприятие в друга държава членка, а упражнява дейността си в трета страна — Условия за прилагане — Връзка на трудовото правоотношение с правото на държава членка*
(член 45 ДФЕС)
- Свободно движение на хора — Работници — Ограничения — Изключване на освобождаването от данък върху доходите, получени за работа от лице, което пребивава в една държава членка, а е наето на работа от предприятие в друга държава членка — Недопустимост — Обосноваване — Липса*
(член 45 ДФЕС)
- Свободно движение на хора — Работници — Ограничения — Работник, местно лице в държава членка, който упражнява дейността си в трета страна — Национална правна уредба, която поставя освобождаването от данък върху доходите на това лице в зависимост от предоставянето на сведения от третата държава —*

Административно сътрудничество в областта на данъчното облагане — Директива 2011/16 — Задължение за взаимопомощ на компетентните органи на държава членка и трета държава — Липса

(член 45 ДФЕС; директиви 77/799 и 2011/16 на Съвета)

1. Вж. текста на решението.

(вж. точки 23 и 24)

2. Разпоредбите на правото на Съюза могат да се прилагат към професионални дейности, упражнявани извън територията на Съюза, при положение че трудовото правоотношение запазва достатъчно тясна връзка с тази територия. Този принцип трябва да се разбира в смисъл, че се отнася и до случаите, при които трудовото правоотношение е достатъчно свързано с правото на държава членка и в резултат на това — със съответните норми на правото на Съюза.

Подобна връзка може да произтича от обстоятелството, че гражданин на Съюза, местно лице в държава членка, е нает на работа в предприятие, установено в друга държава членка, за сметка на което това лице упражнява дейността си. Фактът, че то упражнява дейността си в рамките на помощ за развитие, определено изцяло в трета държава, не би могъл да постави под въпрос обстоятелствата, които свързват този случай с правото на Съюза.

(вж. точки 41—43)

3. Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба на държава членка, според която доходите от дейности като заето лице, получени от данъчнозадължено лице, което пребивава и е неограничено данъчнозадължено в тази държава членка, са освободени от данък върху доходите, когато работодателят е установен в посочената държава членка, но не и когато той е установен в друга държава членка.

Такава правна уредба представлява ограничение на свободното движение на работници и съответната държава членка не би могла да се позовава на невъзможността да иска съдействието на друга държава членка за извършване на разследвания или събиране на информация — с оглед на правилното определяне на съответните данъци и такси — за да обоснове отказа на данъчно предимство. Действително не съществува пречка съответните данъчни органи да изискат от данъчнозадълженото лице доказателствата, които считат за необходими за тази цел, и евентуално да откажат да предоставят исканото освобождаване, ако тези доказателства не бъдат представени. В това отношение не трябва да се изключва а priori възможността данъчнозадълженото лице да бъде в състояние да представи необходимите доказателства, въз основа на които данъчните органи на облагащата с данък държава членка да проверят ясно и точно, че то отговаря на условията, за да ползва въпросното данъчно предимство

(вж. точки 46, 51, 52 и 62 и диспозитива)

4. Вж. текста на решението.

(вж. точка 55)